

den offentlige Prostitution mere faatallig nu, end den var den Gang eller har været tidligere. Det er jo givet, at man aldrig nøjagtig, ja, ikke en Gang med tilnærmelsesvis Nøjagtighed kan vide, hvor mange der driver den hemmelige Prostitution, men hvor mange der driver den offentlige kan man vide, og det er givet, at Antallet af offentlige indskrevne Skøger her i Kjøbenhavn i alt Fald ikke er større nu, end det var for en Del Aar tilbage, nemlig c. 400 i Funktion. Nu kan man jo sige sig selv, at naar Kjøbenhavns Befolkning i den Tid er stegen til omtrent det dobbelte, er der sikkert i Virkeligheden langt flere, som drive dette Erhverv, end der var før, og den hemmelige Prostitution maa altsaa være stegen i samme Grad. — Med Hensyn til det andet Hovedformaal *at modarbejde den veneriske Smitte* har jo heller ikke nogen turdet paastaa, end sige kunnet føre Bevis for, at Systemet virkelig har ført dertil. Det maa erindres, hvad jeg citerede før, at selve Sundhedskollegiet maa indrømme, at det virker befordrende ogsaa for Smitteens Udbredelse. Den højt-ærede Minister nævnede det sanitære, men gik jo særdeles hurtig derfra igen. Han kom ikke videre ind paa at forsvare det bestaaende System fra det Synspunkt. Det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds (Rørdam), der meldte sig som den eneste Læge i Rigsdagen og derfor fandt Anledning til at optræde som den sagkyndige Repræsentant paa dette Omraade, indskrænkede sig derimod vel til paa den ene Side at indrømme, at der ikke lod sig føre Bevis for ad statistisk Vej, at Systemet gjorde nogen Gavn i Henseende til Indskrænkning af den veneriske Smitte; men, sagde det ærede Medlem, alle Læger, der overhovedet have sat sig ind i denne Sag, ere enige om, at det alligevel er saaledes. Det viser sig først og fremmest, at det ærede Medlem *ikke* hører til de Læger, der have sat sig ind i denne Sag, thi det er dog et stift Stykke, at man tør staa op her og sige, at „alle“ Læger ere enige herom. Der er allerede under Forhandlingerne her blevet nævnet adskillige fremmede Læger, som ikke ere enige med det ærede Medlem derom. Jeg skal ikke komme ind paa at oplæse de mangfoldige Lægeudtalelser, som ere komne frem under Diskussionen om denne Sag, baade i dette Ting og uden for det i de mange Skrifter, som handle om denne Sag. Jeg skal blot for Nemheds Skyld henvise til den lille Pjece, som jeg før citerede, og hvori blandt andet findes Højesteretsassessor Lar-

sens Foredrag, der vil det ærede Medlem, hvis han ønsker at gøre sig bekendt med denne Sag, kunne finde Udtalelser af adskillige Læger, som ikke ere enige med ham, og vil det ærede Medlem have yderligere Oplysninger, vil jeg henvise ham til Rigsadvokat Getz's Lovforslag om offentlig Usædelighed og venerisk Smitte — det er fra ham, vi have laant Titlen til vort Lovforslag — og de meget indholdsrige og vægtige Motiver, hvormed han har ledsaget dette Lovforslag. Det findes i Rigsdagens Bibliotek, som dog ikke er længere borte, end at den Læge, som er Medlem af dette Ting, kunde faa Adgang dertil. Dernæst sagde det ærede Medlem — og det var egentlig kun deri, det Forsvar, han som Læge havde for Systemet, bestod — at det kunde man jo sige sig selv, at det var til Gavn for Begrænsningen af den veneriske Smitte, at der var Kontrol; at det var bedre, der var en saadan, end at der ingen var. Naar det ærede Medlem stiller sig paa det Standpunkt, afklæder han sig jo derved enhver Sagkyndighed som Læge, thi hvad vi kunne sige os sely, ere vi jo alle fælles om, der har Lægen ikke noget Fortrin for os andre. Men her vil jeg dog sige til det ærede Medlem, at hvis han vil gennemlæse de korte og klare Udtalelser, som Etatsraad Jacobi i de Bemærkninger, som vi have aftrykt her til vort Forslag, har fremsat om dette Punkt, vil han se, hvorledes man kan „sige sig selv“, at det *ikke* forholder sig saaledes, som det ærede Medlem sagde. Thi det er ganske vist, som Etatsraad Jacobi der udtaler, at „hvis enhver Kvinde, der driver Utugt som Erhverv, kunde inddrages under Kontrollen“ — nu vide vi, at det kun er $\frac{1}{10}$ af dem, der blive det — „og hvis Lægeundersøgelserne kunde blive foretagne daglig og med den fornødne Grundighed“ — nu vide vi, at det sker kun højest to Gange om Ugen over for de indskrevne, og at den mest udbredte af disse Sygdomme, Gonorrhœen, overhovedet ikke eller dog meget vanskelig kan opdages ved disse Undersøgelser — „og hvis de nævnte Kvinder kunde holdes internerede i hele den Tid, i hvilken de frembyde Smittefare, saa vilde Kontrollen være et virksomt Middel til Bekæmpelse af de veneriske Sygdommes Udbredelse. Men ingen af de nævnte Forudsætninger ere til Stede i det virkelige Liv“. Og i Forbindelse dermed henviser jeg til den bekendte Seddel, som offentlige Kvinder, der have været indlagte paa Vestre Hospital, faa med sig, naar de udskrives, en Seddel altsaa, hvis Indhold skyldes Overlægen der-